

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 308/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. augusta 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžik 1/2018 z 23. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky **o d m i e t a** ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľ“ alebo aj „ministerstvo spravodlivosti“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžik 1/2018 z 23. januára 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti sťažovateľovi ako žalovanému vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia sťažovateľa č. 32175/2013-23-II zo 6. mája 2013 o nesprístupnení informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“) najvyšší súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 173/2013 z 2. júla 2018, ktorým tento zamietol žalobu žalobcu a zrušil rozhodnutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) č. 32175/2013-23-II zo 6. mája 2013 i jemu predchádzajúce rozhodnutie a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľ v prvom rade zdôraznil, že napriek jemu známej judikatúre ústavného súdu, ktorá hovorí, že orgán štátu nie je aktívne legitimovaný na podanie ústavnej sťažnosti, ak vystupuje v konkrétnom právnom vzťahu ako subjekt verejného práva a nositeľ verejnej moci, v danom prípade je nevyhnutné pripustiť možnosť jeho aktívnej legitimácie na podanie ústavnej sťažnosti, pretože podstata námietok prednesených sťažovateľom spočíva v porušení označených práv, ktoré je podľa názoru sťažovateľa nevyhnutné priznať každej strane konania. Osobitne je tomu tak v prípade, ak napadnuté rozhodnutie je spôsobilé významným spôsobom ovplyvniť vývoj pri sprístupňovaní informácií dotýkajúcich sa rozhodovacej činnosti a klásť tak na všeobecné súdy nesplniteľné nároky.

4. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu polemizoval najmä s jeho právom zjednodušene odôvodniť svoje rozhodnutie podľa § 464 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), aplikáciu ktorého je potrebné dôsledne zvažovať. Podľa názoru sťažovateľa je aplikácia § 464 ods. 1 SSP daná v právnych veciach, ak v obdobnej veci už bola relevantná otázka vyriešená.

5. Sťažovateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie, ktorého odôvodnenie len odkazuje na iné rozhodnutie najvyššieho súdu, nenapĺňa atribúty kladené na rozhodnutie, ktorým najvyšší súd zmenil rozhodnutie krajského súdu a rozhodol spôsobom, pri ktorom sa odklonil od jazykového znenia ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z., ktorý je spôsobilý ovplyvniť aplikačnú prax. Sťažovateľ je preto presvedčený, že v danej právnej veci podmienky na postup podľa § 464 ods. 1 SSP v súvislosti s poukazom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 105/2015 z 22. februára 2017 splnené neboli. Podstatou predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu totiž nebolo koncepčné a skutočné vyriešenie podstaty obmedzenia prístupu k informáciám podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. Navyše, podľa sťažovateľa je nevyhnutné uviesť, že najvyšší súd sa obmedzením prístupu k informáciám v minulosti zaoberal s podstatne odlišnými závermi, napr. v rozhodnutiach sp. zn. 8 Sži 3/2011, sp. zn. 5 Sži 1/2011 a sp. zn. 3 Sži 7/2009, v ktorých potvrdil správnosť záveru, že v prípade skončených konaní sa sprístupňujú len právoplatné rozhodnutia vo veci.

6. Sťažovateľ zastáva názor, že v danom prípade nebol možný postup najvyššieho súdu podľa § 464 ods. 1 SSP s odkazom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 105/2015 z 22. februára 2017, pretože nejde o obdobné právne veci a ani v uvedenom skoršom rozhodnutí najvyšší súd neposkytol odpovede na všetky relevantné právne otázky vo vzťahu k predmetu konania.

7. Napadnuté rozhodnutie podľa sťažovateľa formuluje vcelku prelomový a kategorický záver, že obmedzenie prístupu k informáciám podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. nie je možné aplikovať na akékoľvek informácie týkajúce sa právoplatne skončeného konania (vrátane vyjadrení strán), hoci zo znenia tohto ustanovenia také pravidlo nevyplýva. Napadnuté rozhodnutie je preto podľa sťažovateľa prejavom svojvôle, je odôvodnené neakceptovateľným a neudržateľným spôsobom, a preto arbitrárne.

8. Sťažovateľ tiež poukázal na historický vývoj § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z., ktorého výsledkom bola zmena tohto ustanovenia účinná od 1. januára

2012 a spočívajúca v tom, že sa sprístupňujú všetky súdne rozhodnutia vrátane procesných rozhodnutí bez ohľadu na to, či sú právoplatné. S uvedeným súvisí právna úprava zakotvená v § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Prístup verejnosti ku všetkým súdnym rozhodnutiam tak podľa názoru sťažovateľa zabezpečuje možnosť verejnej kontroly rozhodovacej činnosti súdov. Napokon zo samotného rozhodnutia vo veci je zrejmý priebeh konania, obsah vyjadrení účastníkov konania a pod.

9. Sťažovateľ argumentoval, že sprístupňovanie iných informácií týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov nemal zákonodarca nikdy v úmysle upraviť, resp. nikdy nemal v úmysle aplikáciu obmedzenia prístupu k informáciám podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. posudzovať podľa toho, či ide o živú vec alebo nie. Ak takýto záver najvyšší súd prijal, nie je ho možné označiť inak ako arbitrárny, svojvoľný, bez akejkoľvek opory v právnej úprave, ktorým najvyšší súd prekročil činnosť spočívajúcu vo výklade zákona. Keďže ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. neobsahuje žiadnu medzeru, ktorú by bolo potrebné výkladom vyplniť, najvyšší súd v danej právnej veci rozhodol *contra legem*.

10. Napokon sa sťažovateľ domnieva, že *„úlohou povinných osôb pri rozhodovaní o žiadosti o sprístupnenie informácii podľa zákona č. 211/2000 Z. z. je len skúmať, či požadovanú informáciu je možné sprístupniť, alebo ju nie je možné sprístupniť z dôvodu podľa § 8 až 11 zákona č. 211/2000 Z. z. Ďalšie skúmanie, či toto obmedzenie je v záujme ochrany nezávislosti a nestrannosti súdnej moci, nezasahovania do práv a slobôd iných, nemožnosti ohroziť bezpečnosť štátu, verejný poriadok ani verejný záujem či mravnosť, povinné osoby nie sú povinné realizovať.“*

11. Pre porovnanie sťažovateľ poukázal na nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (ďalej len „nariadenie č. 1049/2001“), „v ktorom v článku 5 odsek 2 je na rozdiel od zákona č. 211/2000 Z. z., vyjadrené obmedzenie prístupu k informáciám vyjadrené materiálne, teda orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho

zverejnením porušila ochrana súdneho konania a právneho poradenstva, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení. Podľa tohto ustanovenia teda môžu orgány, ktorým je nariadenie 1049/2001 adresované (teda Európsky parlament, Rada alebo Komisia), odmietnuť prístup dokonca i k súdnemu rozhodnutiu, ak uvážia, že by sa jeho zverejnením porušila ochrana súdneho konania, rovnako uvážia i to, či neprevažuje verejný záujem na zverejnení. V predmetnom nariadení je teda dôvod nesprístupnenia vyjadrený materiálne a vyžaduje si teda poctivejšie posudzovanie, skúmanie a úvahy. Takýmto úvahám sú ale prispôsobené i lehoty na vybavenie žiadosti, teda podľa článku 7 odsek 1 nariadenia 1049/2001 orgán do 15 pracovných dní buď povolí prístup k dokumentu, alebo písomne oznámi dôvody zamietnutia žiadosti.“.

12. Výklad ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. prednesený v napadnutom rozhodnutí považuje sťažovateľ za neprípustný, nesprávny, nesystematický, bez akejkoľvek opory v samotnom ustanovení § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z., v rozpore s jeho skutočným významom a zmyslom, ako i v rozpore s čl. 26 ods. 4 ústavy. Ani ten totiž neformuluje právo na slobodný prístup k informáciám v takom rozsahu, že by po právoplatnom skončení konania mal byť súdny spis verejne prístupný (po vylúčení osobných údajov).

13. Na základe už uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovel a v náleze vyslovil, že *„bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, aby zrušil napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžik/l/2018 zo dňa 23. 1. 2019, ktorým bolo porušené označené základné právo sťažovateľa, a aby vec vrátil Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.“.*

II.

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

16. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa ústavný súd okrem iného zaoberal aj otázkou, či návrh je podaný oprávnenou osobou, *in concreto* či ministerstvo spravodlivosti ako sťažovateľ je v tomto prípade oprávnený podať sťažnosť podľa čl. 127

ods. 1 ústavy. Otázka spôsobilosti orgánov verejnej moci byť sťažovateľom v konaní pred ústavným súdom už v minulosti bola opakovane predmetom rozhodovania ústavného súdu, čo v sťažnosti uvádza aj sám sťažovateľ. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že orgán verejnej moci môže podať sťažnosť, len pokiaľ je postihnutý ako „každý“, a nie ako „nositeľ verejných úloh (verejného záujmu)“, resp. pri výkone právomocí štátu. Pokiaľ štát vystupuje v príslušnom právnom vzťahu ako subjekt verejného práva a súčasne ako nositeľ verejnej moci, z povahy veci vyplýva, že nie je a ani nemôže byť nositeľom (subjektom) základných práv a slobôd (II. ÚS 19/04, III. ÚS 115/06, I. ÚS 344/2016, II. ÚS 487/2017, II. ÚS 534/2016, III. ÚS 530/2015, II. ÚS 709/2016, II. ÚS 51/2016). Rovnako ústavný súd už v minulosti uviedol, že v takom type verejného súdnictva, akým je správne súdnictvo podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, je pojmovovo vylúčené, aby orgán verejnej správy mohol uplatňovať a realizovať základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Na podporu tohto záveru ústavný súd uviedol, že sťažovateľ nie je v žiadnom prípade oprávnený na začatie takeého konania, pretože jeho procesné postavenie sa odvodzuje výlučne z toho, že v tomto konaní sa preskúmava zákonnosť jeho rozhodnutí, ktoré boli vynesené v procesnom postupe, kde sťažovateľ mal nadradené, mocenské postavenie voči účastníkovi konania, ktorý sa proti tomu postaveniu mohol v konečnom dôsledku brániť aj žalobou v správnom súdnictve (IV. ÚS 149/04).

20. Ministerstvo spravodlivosti je v zmysle § 13 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov ústredným orgánom štátnej správy pre súdy a väzenstvo. Pri vydávaní rozhodnutí podľa zákona č. 211/2000 Z. z. je ministerstvo spravodlivosti orgánom verejnej správy na úseku práva na prístup k informáciám, ktorý koná a rozhoduje o sprístupnení alebo nesprístupnení informácie.

21. Zmyslom ústavnej sťažnosti je v zásade ochrana súkromnej sféry fyzických a právnických osôb pred verejnou mocou a s tým previazané presadzovanie ochrany a rešpektu k ľudským slobodám na všetkých orgánoch verejnej moci. Verejná moc je teda povinná rešpektovať a chrániť ľudské práva, pričom obsah tejto povinnosti je podmienený charakterom jednotlivých základných práv. Nositeľ základného práva je takto

determinovaný oblasťou ochrany, ktorú má dané základné právo zaručovať. Existujú základné práva, ktoré prislúchajú každej ľudskej bytosti, práva, ktoré prislúchajú len štátnym občanom, alebo práva, ktorých nositeľom môže byť len cudzinec. Právnickým osobám prislúchajú len také práva, ktoré sú zlučiteľné s ich povahou právnickej osoby. Štát nie je v zásade nositeľom základných práv. Štát nemá slobodný priestor a slobodnú vôľu. Naopak, štátne orgány majú právomoci a kompetencie. Opačné vnímanie je absurdné a zároveň popierajúce samotnú podstatu právneho štátu (II. ÚS 87/09).

22. Uvedené potvrdzuje aj judikatúra ústavného súdu a zahraničných ústavných súdov s kompetenciou prerokovať ústavnú sťažnosť. Prvým náznakom tejto judikatúry bolo uznesenie sp. zn. I. ÚS 29/97 ešte z čias, keď sa konanie na ústavnom súde začínalo na základe podnetu. Nasledovali napr. uznesenia sp. zn. II. ÚS 187/03, II. ÚS 19/04, I. ÚS 69/04, IV. ÚS 149/04, III. ÚS 115/06, I. ÚS 239/07 a sp. zn. III. ÚS 329/07. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomenul taktiež čl. 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý explicitne zakazuje vládnym orgánom vysokých zmluvných strán podávať sťažnosť na Európskom súde pre ľudské práva (IV. ÚS 149/04, I. ÚS 239/07, III. ÚS 329/07). Podobný prístup možno pozorovať v Českej republike (PL. ÚS-st 9/99, III. ÚS 516/03, I. ÚS 3103/08), Slovinsku (sklep Up-98/06 z 21. 12. 2006, dostupné na internete:<www.us-rs.si>) a Chorvátsku (U-III-4845/2004, dostupné na internete:<www.codices.coe.int>).

23. Je nepochybné, že sťažovateľ je osobou povinnou sprístupňovať informácie podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. Z napadnutého rozhodnutia, ako aj z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nevyhovel žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie „o zaslanie písomných pripomienok účastníkov konania v spojených prejudiciálnych konaniach C-411/10 s C-493/10 N.S. et M.E. v anglickom jazyku“, pretože sa týkajú rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie. Žalobca podal proti rozhodnutiu rozklad, o ktorom rozhodol minister spravodlivosti žalobou napadnutým rozhodnutím tak, že rozklad zamietol. Krajský súd v rozsudku, ktorým žalobu žalobcu zamietol, uviedol, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav a vec správne právne posúdili. Po podaní kasačnej sťažnosti najvyšší súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozsudok krajského súdu

tak, že rozhodnutie ministra spravodlivosti, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie ministerstva spravodlivosti zrušil a vec vrátil na konanie žalovanému. Sťažovateľ považuje rozhodnutie najvyššieho súdu za arbitrárne najmä z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

24. V danej právnej veci, v ktorej sťažovateľ vystupuje v pozícii žalovaného, je teda predmetom konania zákonnosť rozhodnutia sťažovateľa ako druhostupňového správneho orgánu, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Z uvedeného je zjavné, že aj keď vo veci ide o riadne sporové konanie o zákonnosť označeného rozhodnutia, kde majú účastníci rovné postavenie, sťažovateľ v tomto konaní vystupuje ako štátny orgán a nositeľ verejných úloh vyplývajúcich zo zákona č. 211/2000 Z. z., aj keď v konaní pred súdom tieto verejné úlohy vrchnostensky nevykonáva.

25. Z tohto dôvodu sú aj procesné práva sťažovateľa prepojené s jeho verejnoprávnym postavením a ich porušenie nemôže byť teda namietané formou sťažnosti podanej ústavnému súdu. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa preto ústavný súd nezistil žiaden dôvod na odklon od právnych názorov vyslovených vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, ktorý by mal viesť k zmene ustálenej judikatúry ústavného súdu (prostredníctvom zjednotenia odchylných právnych názorov senátov podľa § 13 zákona o ústavnom súde) pri nazeraní na oprávnenie orgánu verejnej správy podať ústavnú sťažnosť. K sťažovateľom prezentovaným rozhodnutiam ústavného súdu (II. ÚS 16/2011, II. ÚS 501/2010, III. ÚS 105/2011), ktorými ústavný súd priznal štátu, jeho orgánu, resp. právnickej osobe zriadenej zákonom, postavenie subjektu oprávneného na podanie ústavnej sťažnosti, ústavný súd uvádza, že v týchto prípadoch nešlo o analogickú situáciu. Vo všetkých týchto prípadoch sa tieto subjekty domáhali ochrany svojich práv, ktoré mali byť, resp. boli porušené v konaniach všeobecných súdov, kde sa rozhodovalo o sporoch, ktoré mali základ v súkromnom práve, resp. ktoré sa týkali uplatňovania majetkových nárokov v riadnom sporovom konaní. V týchto prípadoch teda v zhode s už uvádzanou judikatúrou nebolo vylúčené, aby sa tieto osoby, resp. orgány domáhali ochrany v konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy.

26. Z uvedeného potom vyplýva, že aj v predmetnej veci považuje ústavný súd sťažovateľa za zjavne neoprávnenú osobu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

27. K právnemu zastúpeniu sťažovateľa ústavný súd dodáva, že v zmysle § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak. Podľa § 35 ods. 1 zákona o ústavnom súde orgán verejnej moci ako účastníka konania zastupuje osoba oprávnená konať v jeho mene alebo ňou poverený zástupca, ktorý musí mať vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Skupinu poslancov Národnej rady Slovenskej republiky podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy ako účastníka konania zastupuje poverený zástupca. Orgán verejnej moci, ako aj skupina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy sa môžu v konaní nechať zastúpiť advokátom. Vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade zastupuje sťažovateľa, ktorý je orgánom verejnej moci (a súčasne má v tangovanom súdnom konaní postavenie nositeľa verejnej moci), minister spravodlivosti, ktorý má navyše právnické vzdelanie druhého stupňa, ústavný súd s ohľadom na uvedené nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na ustanovenie si advokáta v konaní pred ústavným súdom.

28. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa neprichádzalo do úvahy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019